

תת"ע 2120/10-18 - שרב מיטל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2120-10-18 מדינת ישראל נ' שרב מיטל

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המבקשת: שרב מיטל
נגד

המשיבים: מדינת ישראל

החלטה

בניגוד לנטען בבקשה, המבקשת זומנה כדין ואם לא דרשה את דבר הדואר הרשום, אין לה להלין אלא על עצמה - ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם, שם נקבע: "מדוגמאות אלה ועוד רבות אחרות, נלמדים הכללים הבאים: כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות".

בגזר הדין לא נגרם למבקשת כל עיוות דין, עת הושת עליה קנס בגובה ברירת הקנס וממילא, לא פירטה המבקשת את טיעוניה כנגד האישום - ראה ענין סאלם לעיל, בו נקבע: "ניתן אם כן לקבוע, בשינויים המחוייבים, כי גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (4.9.2007):

"המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

כפי שנראה להלן, טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו".

מכל האמור, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.